

Есхил

Седморица против Тебе

Превод: Милош Н. Ђурић

ЛИЦА

ЕТЕОКЛЕ, син Едипов, цар тебански

ГЛАСНИК извидник

ХОР тебанских девојака

АНТИГОНА сестре Етеоклове и

ИСМЕНА Полиникове

ГЛАСНИК тебанскога већа

Војници, грађани и грађанке.

Позорница представља тебански акропољ, на коме се у позадини налази узвишица са жртвеницима и киповима богова, нарочито Атене Паладе, Посидона с подигнутим трозупцем, Ареја и Афродите, Аполона и Артемиде.

ПРОЛОГ

(ПРВИ ЧИН)

ПРВА ПОЈАВА

Пред сакупљени народ излази цар Етеокле са својом пратњом.

ЕТЕОКЛЕ

На крми ко се нађе, Кадмов народе,
и држи корман државе, а не леже
да спава, тај на време треба зборити.
Та сја л' нам срећа, божја то је милошта,
а стигне ли нас — не дај, боже — несрећа,
Етеоклу само бучне песме певају
сви грађани и великим га лелеком
обасипају. Ал' Див, звани Бранилац,
од беде такве Кадмов град нек сачува!
А треба сви — и онај ко још не стиже
врхунцу младости и ко већ одмаче —

свом снагом тела свог да сада прегнете,
и свако према снази да се потруди:
да брани град и боговима домаћим
олтаре, да се пошта никад не затре,
и штити децу, Земљу — мајку најдражу.
Јер милостивом откад грудом пузите,
сву муку она мучи и вас негује —
и отхрани вас да јој верни синови,
штитоноше у јаду овом будете.
До дана овог бог нам беше милостив:
јер мада се већ дуго град наш опседа,
у рату бог нам опет често помаже.
А сада каже врач, посматрач птичији,
што ушима и духом, а без пламена,
вештином правом птичји лет послушкује, —
он, вешт у таквим гатањима, извести:
баш ноћас ахејска се војска спремила
да на град Кадмов целом снагом удари.
На бедеме и кулама на капије
сви скочите у пуној бојној опреми,
бранике напуните, на кров кулама
постројите се, храбра срца чекајте
крај врата и не страхујте пред гомилом
дошљака! Победом обдариће нас бог!
Ја извидничку стражу послах пред војску
и мислим: пут јој неће бити залудан;
и кад је чујем, сваку варку свладаћу.
(Долази гласник извидник.)

ДРУГА ПОЈАВА

Етеокле, Гласник.

ГЛАСНИК

Етеокле, племенити царе кадмејски,
од војске тачан доносим ти извештај, —
ко уходник ја видех све што спремају.
Јунака седам — смеле, бесне војводе
над штитом црна кова бика заклаше
и руке оквасише крвљу бичијом
те Арејем и Енијом се заклеше
и Страхом крвавим ил' Кадмов да ће град
развалит силом, варош опљачкати сву,
ил', изгинув, натопит крвљу земљу ту.
Адрасту кола напунили дарима
да пошљу кући спомен родитељима,
и сузе роне, али гласа не дају.
И гвоздено им срце пламти јунаштвом,

а оком севају, ко лав крволија.
И о тој претњи бићеш брзо уверен:
Кад пођох, баш су коцку стали бацати
на која врата ко ће војску водити.
Од наших зато бирај борце најбоље
и брже шаљи вратима на излазе!
Та близу већ је спремна војска аргивска,
већ иде, диже прах, а беле пене бес
из коњских ноздрва већ капље по пољу.
А ти заштићуј град ко мудар крманаш
док Ареј махнити олујином не удари;
ко вал за валом војска ће навалити.
Што брже ухвати тренутак погодан!
А моје око, веран чувар, и даље
уходиће; и о свем што се дешава
известитићу те тачно, — бићеш безбедан.
(Оде. Грађани хитају на бедеме.)

ТРЕЋА ПОЈАВА

Етеокле (сам).

ЕТЕОКЛЕ

О Диве, Земљо, града нашег одбрано,
о силна Срдо, љута Клетво очева —
не предајте ми град у руке душманске,
јер хеленским се гласом вама обраћа,
не уништите драги дом и огњиште!
А земљу ову слободну и Кадмов град
у јарам ропства никад не запрегните!
Помозите нам! За ствар општу говорим.
Та срећан град и богу пошту одаје.
(Ешеокле оде. Долази хор шебанских девојака. Оне шану на узвишицу
и посматрају непријатељску војску.)

ЧЕТВРТА ПОЈАВА

Хор.

УЛАЗНА ПЕСМА

ПРВА ДЕВОЈКА

Због тешког јада морам кукати!
Већ хита војска, око остави
и напред јури силна коњица!

ДРУГА ДЕВОЈКА

Сведочи прах до неба узвитлан,
тај гласник нем је, али не вара!

ТРЕЋА ДЕВОЈКА

То тутљава и топот оре се,
приближује се хука њихова
ко бесан вал кад о хрид удара.

ЧЕТВРТА ДЕВОЈКА

Ох, јао, бози, јао, богиње,
од ове браните нас невоље!

ПЕТА ДЕВОЈКА

На тврде сад се диже бедеме
сав спреман пук под штитом блиставим, —
да град нам разори!

ШЕСТА ДЕВОЈКА

Ах, ко ће нама бити спас?

И ко ће дати заштиту?

Да л' бог ил' богиња?

„СЕДМА ДЕВОЈКА

Пред који божји кип да паднем сад
и да га загрлим?

ОСМА ДЕВОЈКА

Помоз'те богови лепотрони!

Час дође да вам лике грлимо!

Шта чекамо и болно стењемо?

(Девојке клекну пред статуе.)

ДЕВЕТА ДЕВОЈКА

Да л' чујете ил' не чујете зар
под зидовима гломот штитова?

ДЕСЕТА ДЕВОЈКА

Баш сада, ако икада, треба хаљине

и венце на дар дават бозима!

(Девојке иду од жртвеника до жртвеника и прилажу
боговима дарове.)

ЈЕДНАЕСТА ДЕВОЈКА

Звек чујем, — силна копља звијучу.

Шта радиш ово? Зар ћеш издати

свој крај, старосиоче Ареју?

ДВАНАЕСТА ДЕВОЈКА

Златошлеми боже,

та гледни, гледни на свој град

што теби некад омиле!

Прва строфа

ПРВА ДЕВОЈКА

О заштитници домаћи,

прискочите, прискочите

на девојачки погледајте збор

што моли робље да не постане!

ДРУГА ДЕВОЈКА

Јунаке чујем већ шлемогриве

к'о бучан талас око бедема

Арејев дах га шиба, подиже.

ТРЕЋА ДЕВОЈКА

О Диве, Диве, оче свију нас,
ти сваку сврху снагом постижеш,
иритеци Теби нашој у помоћ,
од града нападаче растерај!
ЧЕТВРТА ДЕВОЈКА
Аргивци Кадмов град притискују
од бојног дрхтим оружја!
У чељустима атова
докликују нам жвале смрт!
ПЕТА ДЕВОЈКА
Јунака седам, сјајних, пркосних,
на врата крећу седмора,
свак једна коцком одабра.
ШЕСТА ДЕВОЈКА
И ти нас, чедо Дивово,
ти снаго борбољубива
одбрани, град нам очувај,
из беде спаси, Паладо!
Прва антистрофа
СЕДМА ДЕВОЈКА
А и ти, Посидоне витеже
што морским владаш валима
и рибе гађаш трозупцем,
од овог страха ослободи нас!
ОСМА ДЕВОЈКА
Ох, и ти, Ареју, заштити град
што име носи Кадмово,
за њ побрини се и одбрани га!
ДЕВЕТА ДЕВОЈКА
А и ти, Кипру драга богињо,
ти, нашег рода прамајко,
помози сада граду свом!
Од твоје крви ми смо крв.
ДЕСЕТА ДЕВОЈКА
Ми молитвама богу пријатним,
гле, прилазимо кипу твом
и зовемо те, спаси нас!
ЈЕДАНАЕСТА ДЕВОЈКА
И ти, о вучји крвнице,
сад буди душманима вук,
да уздишу и јаучу!
ДВАНАЕСТА ДЕВОЈКА
И ти, о ћерко Летина,
у руке лук свој узимај
и спреми се да запињеш!
ЦЕО ХОР
Друга строфа
Леле, леле!
И тутањ кола око града чујем већ.

О часна Херо,
осовине су тешке, шкрипе главчине.
Артемидо драга,
од копља ваздух дршће, — звизга чује се!
Шта трпи град нам, шта ће њему запасти?
Ах, какав нам свршетак спрема бог?
Друга антистрофа
Леле, леле!
Већ пада на бранике туча камења.
О Аполоне,
о врата тешка трескају већ штитови!
О царице Онко,
ти, свети, бојни суде, ћерко Дивова,
ти, госпо блажена, заштићуј зидове,
одбрани град са седам капија!
Трећа строфа
Ох, бози, јака заштито,
ох, добри чувари и добре чуварке
ове наше постојбине,
не оставите копљем окружени град
да страна војска узме га!
Ох, чујте деве што вам руке пружају,
чујте молбе усрдне!
Трећа антистрофа
Ох, драги наши богови,
ви, заштитници, града нашег окриље,
љубав своју потврдите!
За народне се побрините храмове
и бригом нам помозите!
А сетите се многих драгих жртава
што их град вам приноси!
(Долази Етеокле.)

ПРВА ЕПИСОДИЈА (ДРУГИ ЧИН)

ПРВА ПОЈАВА

Етеокле, Хор.

ЕТЕОКЛЕ

Вас питам, ви, створења неподношљива,
зар то ће бранит град, зар то ће спасти га
и опседаној војсци храброст улити, —
то клечање пред киповима богова,
тај плач и лелек, мрски створу паметном?
Кад не бих ни у јаду ни у блаженству
са женским родом никад посла имао!

У добру несносна је обест његова,
а свима још је већи јад кад страхује.
И сада својим бежањем и вриштањем
у кукавичку слабост град ми нагнасте;
тим помажете зликовце пред вратима,
а овде затор сами себи спремамо.
Е, то нам даје живот наш са женама.
Ал' наређењу ко се мом не покори —
ил' мушко или женско или други ко —
суд злосрећан пресудиће му смрт,
утећи неће, биће засут камењем!
Мушкарцима су брига спољни послови,
не женама! Не чини штете у кући!
Да л' чу ме или не чу? Глувој зборим ли?
ХОР

Прва строфа

Сва протрнух, драги сине Едипов
кад чух бојних кола тутњаву,
стаде скрипа главчина у точкова, —
звеча стаде тешких узда кованих —
шкргут ђема уплаши ме.

ЕТЕОКЛЕ

Шта онда? Хоће л' бродар, с крме побегав
на прову, наћи онде лек за спасење
у коштац кад се с морским валом хвата брод?
ХОР

Прва антистрофа

Старим божјим киповима похитах,
тврдо уздам се у богове,
страшан град кад удари о капије,
од стра стадох вишњима на молитву,
помоћ граду да нам даду.

ЕТЕОКЛЕ

Па молите се куга копље душманско
да скрши. Није л' то у божјим рукама?
Ал' бози, кажу, срушен остављају град!
ХОР

Друга строфа

Никад за мог века с њим не расто се
збор божански! Не видела да ми град
од јуриша пада, пламен душмански
да ми војску затире!

ЕТЕОКЛЕ

Не жели пропаст моју зовућ богове!
Послушност мајка ти је сваког успеха
и заштитница жени. Тако стоји ствар.
ХОР

Друга антистрофа

Да! Ал' снага божја још је моћнија.

Много пута она ти у јадима
таман облак очајања човеку
испред ока растера.

ЕТЕОКЛЕ

Мушкарчев посо: жртве клати бозима
и храбро борити се с непријатељем,
а твој је: ћутати и кућу чувати.

ХОР

Трећа строфа

Само божја милост град нам чува још,
бедем даје отпор чети душманској.

За то л' кар заслужујем?

ЕТЕОКЛЕ

Не, не браним ти богове да поштујеш,
ал' грађана не претварај у страшљивце!
Умири се и страху не предаји се!

ХОР

Трећа антистрофа

Овчас чух нечувен, страшан урнебес,
тресући се од стра дођох у тврђу —
светом селу овоме.

ЕТЕОКЛЕ

А погине ли ко ил' ране допане,
не ударајте у плач и у кукњаву!
Јер тим се Ареј храни — крвљу јуначком.

ХОРОВОЋА

И чујем како брекћу бесни атови!

ЕТЕОКЛЕ

Па чуј, ал' немој да их чујеш сувише!

ХОРОВОЋА

Већ град је опасан, и земља стење сва!

ЕТЕОКЛЕ

Зар није доста што се зато бринем ја?

ХОРОВОЋА

Бојим се: пред вратима све јачи урнебес!

ЕТЕОКЛЕ

Умукни, грађани да ништа не чују!

ХОРОВОЋА

Ох, зборе небески! Не издај бедема!

ЕТЕОКЛЕ

Затвори, сто му јада, уста погана!

ХОРОВОЋА

У ропство не дајте ме, градски богови!

ЕТЕОКЛЕ

Заробљаваш ти себе сама и сав град!

ХОРОВОЋА

О силни Диве, удри громом душмане!

ЕТЕОКЛЕ

О Диве, какав ли то женски створи род!

ХОРОВОЋА

Баш бедан — ко и мушки ако падне град.

ЕТЕОКЛЕ

Пред киповима зар ћеш опет кукати?

ХОРОВОЋА

Јер страх ми хвата језик због малодушја.

ЕТЕОКЛЕ

Учини ми малену љубав, молим те!

ХОРОВОЋА

Што брже казуј, и ја брзо дознаћу!

ЕТЕОКЛЕ

Ућути, јадна, да ми народ не плашиш!

ХОРОВОЋА

Па ћутим. Судбу своју трпећу ко сви!

ЕТЕОКЛЕ

Ту реч ти више волим него претходне.

Још нешто: помери се од тих кипова

и топло моли да нас бози помогну!

Сад чуј и моју молитву, а потом ти

пеаном свечаним зазови богове

Хелени ко што чине жртву приносећ,

да своје охрабриш и од стра избавиш!

А бозима што бране град и завичај,

што поља чувају и трг нам надзиру,

и Дирки извору и нашем Исмену,

ја обричем: на добро сврши ли се све

и отаџбина спасе, крвљу јагњади

оросићу олтаре божје, клаћу бикове,

побошћу споменике, рухом душманским

и пленом копља свети искитићу дом.

И ти се тако моли, ал' без јецања,

и немој дивљим писком пиштат узалуд:

јер тиме нећеш свом умаћи суђењу!

Јунака мећем шест, а седми бићу ја,

ко јаке противнике војсци душманској

на излазе од кула, седам капија,

од хитрих ухода док вести крилате

још не стигну и с невоље се рашире!

(Оде.)

ДРУГА ПОЈАВА

Хор.

ПРВА СТАЈАЋА ПЕСМА

Прва строфа

Волела бих да се смирим,

али страх ми не да мира,
бриге, друге срца мога,
једнако ми страву јаре.
Страх ме чета око зида
дршћем као голубица
кад јој с гнезда гуја љута
граби децу, голубиће.
Душмани се са свом силом
на бедеме наше пењу!
Шта ли ће се са мнош збити?
Са свих страна ено пада
и руши се на грађане
оштра туча од камења!
Вишњи бози, децо Диву,
снагом својом спасавајте
град и народ, племе Кадмово!
Прва антистрофа
Можете ли населити
земљу лепшу но је ова,
оставите л' душманима
ова поља, њиве плодне,
Диркин извор, њену воду
од свих вода најздравију
Земљодржа што је шаље
и с њим ћерке Тетијине?
Зато, бози града нашег,
на душмане изван зида
јад и беду навалите,
оружје им уништите,
све их мором поморите!
Славу дајте грађанима,
спасењем их обрадујте,
своје село сачувајте,
плачне молбе услишите!
Друга строфа
Ао јада, град кад стари
ко плен копља у Хад пада
и у ситан прах се мрви, —
Ахејац га с божјом вољом
срамно бије и разара!
А женскиње веже, роби,
леле, младо ко и старо,
за косу га граби, вуче,
ко крд гони, рухо кида!
Град се празни, плач се ори,
робље, цичи, пишти, вришти!
Страх ме такве судбе тешке!
Друга антистрофа
Јадна ли је вереница

што пре рока изабрана
мења кућу за пут мрзак!
Шта то кажем? Срећнији је
кога себи самрт узе.
Град кад страна узме војска,
леле, многи јади свану!
Један другог вуче, коље
на све стране огањ прашти,
небесима дим узлеће:
света места калом прља
крвник људски — бесни Ареј!
Трећа строфа
Улицама хука, бука,
мрежа паше град ко бедем,
борац борца копљем гађа;
а нејачи вриска стоји:
тек је мајка подојила,
сва у крви цичи, пишти!
А брат брата плени, пљачка,
а пљачкаша срета пљачкаш,
а празнова празнов зове,
пуста блага с њим да граби, —
да награби од свих више.
Шта да сада очекујем?
Трећа антистрофа
Плод свакојак расут лежи,
бол те кида кад га видиш!
Очајни су домаћини.
Многе даре земље штедре
у гомили помешане
носе вали нитковића!
Млада жена заробљена
подносиће нове јаде
на постељи с мужем срећним —
јаким гордим душманином,
ал' се нада црном крају
и престанку муке љуте.

ДРУГА ЕПИСОДИЈА (ТРЕЋИ ЧИН)

ПРВА ПОЈАВА

Гласник, Хор.

ВОДИЉА ПРВОГ ПОЛУХОРА

Гле, драге, ако добро видим, уходник

нов извештај о војсци носи аргивској,
а хитре ноге као крила носе га!
ВОДИЉА ДРУГОГ ПОЛУХОРА
А ено и сам хита цар, син Едипов,
да од гласника тачне вести саслуша.
Ни њему журба не да крок да успори.
(С једне етроне позорнице долази Етеокле с великом
пратњом јунака, а с друге пасник.)

ДРУГА ПОЈАВА

Етеокле, Гласник, Хор.

ГЛАСНИК

(Етеоклу)

О душманима све што знадем казаћу,
и која врата сваком коцка одреди.
Већ Тидеј галами до врата Претових,
а врач му не да прећи преко Исмена,
јер жртва добрих није дала знамења.
А Тидеј, бесан, жудан борбе кржаве,
усцикто се ко змај кад подне пригреје
и кори врача, мудрог сина Еклова,
због страха да се борби, смрти уклања.
Кад виче, тресу му се густе ките три,
на шлему грива, а са штита сеје страх
и трепет звука прапораца медених.
На штиту своје гордо носи знамење:
трепери небо сјајем звезда осуто,
на среди штита јасан месец сија пун,
свих звезда круна, тамне ноћи зеница.
И тако помаман у горду оружју
крај реке виче, жуди битку јуначку,
ко ат што бркће, фрче, па се пропиње
кад чује трубу, ал' га узда устеже.
На њега кога шаљеш? С врата Претових
кад падне заклоп, ко ће за њих јамчити?
ЕТЕОКЛЕ

Ни један украс не плаши ме ратнички,
нит какав знамен може мене ранити —
без копља прапорац и кита не бију.
А она ноћ што пуна звезда небеских,
на штиту сја и трепти, како рече ти,
та лудост може неком злослут бити врач.
Јер носиоцу тога гордог знамења
мрак ноћни падне л' кадгод мртву на очи,
то подесно и с правом постаће му ноћ;

сам себи он је такву дрскост прореко.
А врсног Астакова сина постављам
за браниоца врата против Тидеја;
он, коленовић, престо Стида поштује
и мрзи свако разметање охоло.
Он спор је на зло, ал' се клони чина зла.
Од Змајевића, што их Ареј сачува,
он вуче лозу, ове земље прави син, —
Меланип. Ареј коцком сам пресудиће.
А Правда, наша крв, у борбу шаље га
од копља душманског да мајку заштити.
(Меланип одлази с једним делом пратње.)

ТРЕЋА ПОЈАВА

Сви остали без Меланипа.

ПРВИ ПОЛУХОР

Прва строфа

Добра коб да прати борца нашега
дали бози! За град наш он у битку
с правом иде! Али страх ме гледати
јунаци где нам лију крв,
за своје драге умиру.

ГЛАСНИК

Да, дали бози да га добра прати коб!
Капанеј врата Електрина одабра.
Он џин је други, већи још од Тидеја,
разметљивост му снагу људску прелази.
Он страшно прети кулама — то не до бог:
јер он ће, каже, хтео бог ил' не хтео,
наш град разорити, ни Дивов с неба гром
од напада га неће моћи спречити!
А муње сев и тресак није друго за њ
но жарко сунце кад у подне припекне.
Ко знак на штиту блиста бог огњоноша,
у руци луч му гори — то му оружје —
а златна слова кажу: „Град ћу спалити!“
С јунаком таквим ко ће мегдан делити?
Јунака има л' смела за тог хвалишу?

ЕТЕОКЛЕ

Ал' клинцем и тај клинац избићемо већ!
На луду главу, људску памет охолу,
већ уста сама праву тужбу подижу.
Капанеј прихвата се посла, — прети тек —
и ружи бога и, веселја ташта пун,
тек млати празну сламу; смртан створ,

он Диву шаље пену речи охолих!
Ал' знадем с правом да ће муња громовна
баш њега стићи, али неће личити
на сунчев жар, кад упре жарка прижега!
А борац за њ је, ма колико брбљао,
Полифонт јаки стављен, храбар прегалац
и поуздана стража, а под заштитом
Артемиде и других склоних богова.
Ко даље, казуј, која врата одабра!
ДРУГИ ПОЛУХОР

Прва антистрофа
Погино ко тако прети граду мом!
Ход му стрела оставила громовна
пре но у мој продре девојачки стан
и копљем својим проклетим
из одаје ме избаци!

ГЛАСНИК
И даље казаћу за врата остала.
Етеоклу као трећем трећи затим ждреб
из продрмана медна шлема искочи, —
да води одред Нејитовим вратима.
И коње што под уздом брекћу помамно
заокреће да она врата нападну.
А ђемови им страшним јече шкргутом,
из ноздрва им с пеном зелен суче плам.
А немало и његов штит је украшен:
уз мердевине успиње се оклопник
на кулу душманску, освојит рад би је;
и овај галами, а слова казују:
„Ни Ареј неће мене с куле срушити!"
И на тог браниоца шаљи смеона
од ропског јарма да нам спасе град!

ЕТЕОКЛЕ
Баш таква послао бих; с неком срећом га
већ послах, гизда су му јаке мишице;
то син је Креонтов, Мегареј, змајски сој.
Од бректања и пуне њиске неће он
зацело препаст се, врата оставит,
но ил' ће мртав мајци негу платити
ил' два ће борца и на штиту тврђаву
освојит, оцу дом да пленом окити!
Сад казуј друге хвалише, не крати ми!
ПРВИ ПОЛУХОР

Друга строфа
Успех желим браниоцу дома мог,
а зла срећа онима прискочила!
Срце бесно нашем граду смеје се,
нек зато Див их осветник
срдитим оком дочека!

ГЛАСНИК

А четврти што држи врата суседна
Атене Онке, с виком страшном прилази.
То високи је Хипомедонт, прави див.
Он врти целим сунцем, штитом округлим.
Задрхтах и сам, отворено признаћу.
Зацело није био рукотворац лош
ко изради на штиту ово знамење:
из уста Тифон хаком плам избацује,
дим црн му лети, жарког огња хитри брат.
У завојима змије се вијугају
на испупченом штиту свуд по ивици.
Сам виче, галами, ко Ареј помаман,
ко бакха махнита, из ока сипа смрт.
Пред борцем таквим треба бити опрезан,
јер страх се већ на вратима размахује.

ЕТЕОКЛЕ

Пре свега, онде седи Онка Палада
до врата близу града, мрзи сваки бес,
од гнезда одбиће га ко аждају срдиту.
Одредих Енопова сина смелога,
Хипербија, за борца против борца тог;
он радо удес огледаће у нужди.
И стас му, срце, а и сјајно оружје
беспрекорни су, Хермо вешто здружито.
Јер с противником скобиће се противник,
на штитовима љуте носе богове
у борбу: огњолију Тифона он,
а оца Дива јунак наш, Хипербије,
на штиту Див му бије муњом громовном.
Божанства та су стари познаници већ,
и јачи с нама иду, с њима слабији.
Тифона тога Див у боју савлада,
и Дива нико поражена не виде!
Дабоме, јунак на јунака јурнуће,
ал' смисо знака збори за Хипербија,
и Див на штиту биће спас му заиста!

ДРУГИ ПОЛУХОР

Друга антистрофа
Надам се, јер душманина Дивова,
наказнога подземнога демона,
на свом штиту носи, гад и људима
и боговима бесмртним, —
на вратих главу разбиће.

ГЛАСНИК

Да буде тако! И о петом сада чуј!
Пред пета врата постављен је, Северна,
до гроба Амфиона, сина Дивова.
У копље узда се и више цени га

но бога, више него вид свој очињи,
и њим се куне да ће Кадмов срушит град
уз пркос Диву. Тако збори красни син
што планинка га роди, — младић, али див.
На образима тек му маље пробиле,
развијен цвет је, коса густа буја му.
Ал' ћуд му дивља, — не слаже се с именом —
и стравичне му очи. Тако прилази
Партенопеј из Аркадије, населац.
За дочек леп он Аргу вратит жели дуг
и нашим прети кулама — ал' не до бог!
На врата наша не креће неокићен:
на медну облук штиту, тела заштити,
он грдну носи бруку града Кадмова,
крволочницу Сфингу, сјајно ковану
и на штит јаким прибијену клинцима;
Кадмејца једног својим стисла канџама,
а на њу просуо се облак стрелица.
Он у бој канда не стиже ко најамник,
дугачак пут му неће бити срамотан.
ЕТЕОКЛЕ

Ох, кад би бози хвалишама тим
за дрске претње праву дали награду,
зацело не би трага од њих било никаква!
И том Аркађанину витез нашо се,
не размеће се, рука зна му само рад,
а то је Актор, брат јунаку реченом.
Он неће дати да се језик размеће
без дела, да на врата улива се јад,
а ни да продре насилник што охоло
на штиту носи мрске грабљивице знак.
На носиоца гнев ће она излити
под бедемом кад град се на њу сручи густ.
А с божјом вољом реч му биће истина.
(Актор одлази с једним делом пратње.)

ЧЕТВРТА ПОЈАВА

Сви остали без Актора.

ПРВИ ПОЛУХОР

Трећа строфа
У срце ми речи продиру,
од стра цела ми се коса костреси,
пробише ми уши хвалама
ти клети људи! Да их богови
у земљи сатру Кадмовој!

ГЛАСНИК

О шестом слушај! Он је најтрезвенији
и снагом први јунак, Амфијарај врач:
за врата Хомолојидина одабран,
он много псује помамнога Тидеја,
убицом зове га, сејачем забуна,
и Аргу учитељем свакојега зла,
пандуром Срда, слугом крви свакоје,
Адрасту саветником ове невоље.
А потом на твог брата, на ту несрећу,
на Полиника, очи своје управи
и на двоје му кобно име растави,
напоследку му ове речи изусти:
„Ех, лепа ли и богу мила подвига,
лепоте ли кад речи о том чује унучад!
Он с туђом војском провали да уништи
град предака и завичајне богове!
И ко ће мајци љуте ране видати?
Кад отацбину својим бесом заробиш,
зар може она да ти буде савезник?
Ја, врач, ту груду својом крвљу залићу,
и рака биће мени земља душманска!
Сад у бој! Знам да нећу мрети нечасно!"
То рече гатар машућ штитом округлим,
на штиту медном знака не би никаква.
Не жели чинит се но бити најбољи.
Он из дубине срца свога бере плод,
одакле мудре ничу мисли, савети.
На њ, кажем, шаљи борце мудре, одличне,
јер страхан је ко богу пошту одаје.

ЕТЕОКЛЕ

Ах, каква судба споји праведника тог
са зликовцима, с оним безбожницима?
У сваком послу нема горега ти зла
од лоша друштва, слатка плода нема ту:
на њиви греха човек жање само смрт.
Укрца ли се у брод човек побожан
с необузданом руљом, на зло готовом,
с тим богу мрским скотом и он страдаће;
а човек поштен удружи л' се с људима
што госте руже, а за бога не маре,
и с њима мимо правду исти дели плен,
сведостижним га бичем удариће бог.
И тако врач ће, мислим сина Еклова,
тај човек трезвен, добар, праведан и свет
и велик пророк, с вољом Дивовом
утонут у мрак, јер се, уму пркосећ
са прзницама здружи, људ'ма безбожним,
што другим путем надају се вратити.

На врата, мислим, неће он ни напасти,
не, што би кукавица био, страшљивац,
но знаде да у борби мора страдати,
донесу л' рода Локсијина пророштва.
Ал', ипак, слаћу на њ јунака Ластена,
чувара врата, гониоца странаца,
што духом стар је, али крв му момачка,
и воли ћутат ил' откриват истину,
а вид му жив, и рука свагда готова
да одбије од штита копље бачено!
Но људска срећа дар је само небески.
(Ластен одлази с једним делом пратње.)

ПЕТА ПОЈАВА

Сви остали без Ластена.

ДРУГИ ПОЛУХОР

Трећа антистрофа

Чујте ли молбе праведне,
дајте, бози, да нам шева запева,
бојну буру — силна копља та
наврн'ге на дошљаке! Дивов гром
пред кулама их сатро све!

ГЛАСНИК

За седмог сад за седма врата казаћу,
за твога брата, каквим куне клетвама
он Кадмов град и срећу њему жели злу.
Кад на куле се попне, земљи јави се,
и пеан запева, и кликне с победе,
сукобиће се с тобом, пашће заједно,
ил' жива скврниоца, гониоца свог
изгнанством казниће, срамотом једнаком!
Полиник тако на сва уста галами,
те домаће и крвне зове богове
на жеље да му гледну и све испуне.
А нов и сјајан, лепо сведен има штит,
на штиту томе двострук издељан је лик.
Ту јунак блиста, сав у златну оружју,
и нека жена с њим што мудро води га.
Њу Правдом зову, ко што слова сведоче:
„Човека тог повешћу кући, он ће град
заузети и под кров ући очински."
То они онде измислише душмани.
Сад сам просуди кога треба послати!
За извештај ме никад нећеш корити, —
сам промисли, јер ти си крмар држави!
(Оде.)

ШЕСТА ПОЈАВА

Етеокле с пратњом, Хор.

ЕТЕОКЛЕ

Бесомучна и богу мрска грдињо
ти, јадно моје Едипово колено!
Вај мени, сад се врши клетва очева!
Ал' није ред ни плакати ни кукати,
још грознија да не избије кукњава!
А брзо знаћемо шта знамен Свадљивчев —
на Полиника мислим — наговешћује;
да л' повратак му значе слова од злата
на штиту што их безумље му блебеће.
А Правда, ћерка Диву, кад би дело му
и памет водила, то можда било би.
Ал' ни кад с мајчином се раста утробом,
ни када сиса, а ни кад се замомчи,
ни онда кад га брада мрка обузе,
на њега вишња Правда никад не гледну,
па неће, мислим, ни у овој невољи
што завичају спрема је, помоћи му.
Та име Правде с правом лаж би постало,
да помогне човеку, љуту свадљивцу!
С том надом идем, сам ћу с њим се побити, —
ко веће право има на то него ја?
Цар на цара, брат на брата и душманин
на душманина идем!
(својим пратиоцима)
Брже тозлуке
понеси, копље и од стрела заклон тврд!
(Пратиоци оду. Етеокла хор задржи.)

СЕДМА ПОЈАВА

Етеокле, Хор.

ХОРОВОЂА

О сине Едипов, од свију најдражи,
у гневу с оном хуљом не једначи се!
Та Кадмовића доста је, с Аргивцима
да мегдан деле, крв та може заспати.
А погубе ли браћа један другога,
те љаге време никад неће опрати!
ЕТЕОКЛЕ

Но задеси ли кога без срамоте смрт,
нек буде! То је мртву добит једина.
Од споја несреће и бруке славе никада!
ПРВИ ПОЛУХОР

Прва строфа

За чим жудиш, синко! Нек те помага
и та срдња не занесу. Жудње бес
угаси у заметку!

ЕТЕОКЛЕ

Јер страшно дело брзо крају гони бог,
нек ветар носи Кокитовим валима
сву, Фебу омражену, лозу Лајеву!

ДРУГИ ПОЛУХОР

Прва антистрофа

Жива и жестока жудња жеже те
да плод горак пожњеш, крв да учиниш
за коју санка нема.

ЕТЕОКЛЕ

Ал' мрска мрачна клетва оца драгога
без суза, сува ока лебди, говорећ:
добитак пречи је но удес доцнији.

ПРВИ ПОЛУХОР

Друга строфа

Не хитај, јер нећеш рђа постати
ако живот спасеш! Срда у кућу
неће јурнут с мрачном буром, докле бог
из руку жртву прима.

ЕТЕОКЛЕ

Ал' бог већ давно на нас више не мисли,
тек једно, наша пропаст, биће њему сласт!
Па суђењу и смрти шта да ласкам још?

ДРУГИ ПОЛУХОР

Друга антистрофа

Не! Сад је она уза те, а можда ће
демон љути с временом се стишати
и ко ветрић благо заћарлијати,
а сад још бесно дува.

ЕТЕОКЛЕ

Да, Едипове клетве бесно превиру,
и жива истина су слике мога сна,
у борби делићемо благо очинско.

ХОРОВОЂА

Ми теби нисмо драге, ал' нас послушај!

ЕТЕОКЛЕ

Говорите што могу, ал' не дуљите!

ХОРОВОЂА

Не иди путем тима седмим вратима!

ЕТЕОКЛЕ

Оштрица речју нећеш ми затупити!

ХОРОВОЋА

И победу без борбе бози поштују.

ЕТЕОКЛЕ

Ал' борац не сме такве речи волети!

ХОРОВОЋА

Ти желиш пролит крвцу брата рођеног?

ЕТЕОКЛЕ

Кад бози хоће, неће од зла побећи!

(Оде.)

ОСМА ПОЈАВА

Хор.

ДРУГА СТАЈАЋА ПЕСМА

ХОР

Прва строфа

Ужасна је ископница,
што не личи на богиње,
истинита злослутница, —
она Срда што је Едип
у свом гневу махнит призва,
да се љуте испуне му клетве.
А њу буди свађа чедоморка.

Прва антистрофа

Челик љути, немилосни,
странац, дошљак, насељеник
из Скитије, Халибљанин,
коцку баца, благо дели,
боравиште сваком даје
колико му доста када падне;
силних поља неће им делити.

Друга строфа

А кад један смакне другог,
оба брата када падну,
и кад земља завичајна
црне крви напије се,
ко ће крвцу окајати,
ко ли прањем опрати је?
Нова мука куће ове
спојиће се с јадом старим!

Друга антистрофа

Старо кажем сагрешење,
испаштање брзо стиже;
нараштају дође трећем, —
Лај не слуша Аполона
кад у Пити у пресветој

реч божанску трипут рече:
„Без подмлатка ако умреш,
своју спашћеш отаџбину.“

Трећа строфа

Страст безумна понесе га,
сам он себи роди судбу:
син му Едип оца уби,
па обљуби мајку своју,
свету њиву где сам ниче
он засеја семеном крвавим!
Заслепљене веренике
грешно сведе безумништво.

Трећа антистрофа

Ко таласи јади иду,
један пада, други расте
трипут већи, и он најзад
већ на крму граду скаче.
Ова кула још ће браник
да нам буде само кратак тренут.
Ал' кад падну владоци,
све се бојим, пашће и град.

Четврта строфа

Стара клетва сазрела је,
испуни се, али скупо:
јади мину сиромашне,
а човеку хлебојеђи
силна срећа кад се надме,
он товаре с лађе баца.

Четврта антистрофа

Та коме су и богови
и грађани и свет цео
тол'ку пошту одавали
ко Едипу оних дана
кад погуби црну мору —
грабилицу храбрих људи?

Пета строфа

А кад јадан дође себи
и несретни брак свој виде,
није мого бол поднети;
занет бесом сва зла створи:
руком којом оца уби
изби очи а оне му
беху боље него деца!

Пета антистрофа

И синове прокле своје,
љуте клетве, горке речи,
на крв своју срдит метну:
гвожђем љутим у рукама
нека једном благо деле!

Страх ме, сад ће хитра Срда
брзо клетву извршити!
(Долази гласник.)

ТРЕЋА ЕПИСОДИЈА
(ЧЕТВРТИ ЧИН)

ПРВА ПОЈАВА

Гласник, Хор.

ГЛАСНИК

Ал' не бојте се, децо, него мајчина!
Од ропског јарма овај град се избави!
Сва разметања гордих људи падоше,
већ бура мину, време се разведрава,
од вала ниједан се у брод не изли!
Та куле бране, а на врата седмора
мегдану вичне борце постависмо свуд.
Одолевамо на шест врата одлично,
а само седма свети вођ седморице
Аполон одабра због старог Лајева
због безумља да затре пород Едипов.

ХОРОВОЂА

А шта се граду нашем ново догоди?

ГЛАСНИК

Град оста цео, али браћа цареви
од својих руку погибоше јуначки.

ХОРОВОЂА

Ко? Шта то чујем? Страх ми речи помути!

ГЛАСНИК

Без љутње сада чуј ме: пород Едипов —

ХОРОВОЂА

Зар дотле доспели? Ал' кажи тешки јад!

ГЛАСНИК

То знај: са земљом један другог састави.

ХОРОВОЂА

Вај мени јадној! Ту наслутих несрећу:
и тако братским смакоше се рукама!

ГЛАСНИК

Обојицу их исти демон уграби,
он коси, растура ту кућу злосрећну.
Веселити се можеш, а и плакати:
јер град се избави, а две старешине,
два господара љутим скитским челиком
сву имовину међу се поделише.
Ал' земље колико им треба за раку,
наследиће, по кобној жељи очевој!

Град очува се, али груду залиће
крв браће царске, — један уби другога.
(Оде.)

ДРУГА ПОЈАВА

Хор.

ТРЕЋА СТАЈАЋА ПЕСМА ХОРОВОЋА

Силни Диве и ви, вишњи бози,
браниоци нашег завичаја,
верна стражо Кадмових бедема,
да л' да кликом спасиоцу кличем
што несрећу одбаци од града,
ил' да удес оплакујем вођа
без подмлатка што падоше јадни?
Већ њихово каже кобно име:
у раздору и препирци љутој
због безбожне погинуше ћуди.

ХОР

Прва строфа

Мрачна Клетво Едипова,
ти на деци испуни се, —
ледна језа обузе ми срце.
Над њиховим певам гробом
ко тијада тужбалицу
кад им дознах за смрт јадну —
крв пролиту! Зла им судба
љута копља наперила!

Прва антистрофа

Изврши се а не клону
страшна клетва родитељска;
све то скриви невера Лајева.
Савлада га брига за град,
ал' не старе божје речи.
Авај, авај, несрећници,
чин нечувен извршисте:
беда стиже неизречна!
(На носилима доносе мртве Етеокла и Полиника.
За њима народ у поворци.)

Друга строфа

Али све је очевидно
јасна реч је гласникова:
два су бола, две несреће
једна другом изазване,
два удеса испуњена!

Шта да кажем? А шта друго
него кући муке мука?
Ал' у бури плача, драге
Друга антистрофа
у главу се ударајте, —
веслом плача бол пратите!
Бура плача непрестано
преко реке Ахеронта
прати чамац јадовити
и у једра дува црна;
сунце над њим никад не сја,
а све носи у мрак вечни.
(Долазе Антшона и Исмена.)

ЕКСОДА
(ПЕТИ ЧИН)

ПРВА ПОЈАВА

Хор, Антшона и Исмена.

ХОРОВОЂА

Антигона стиже и с њоме Исмена
да браћи одаду жалосну пошту,
за покојном браћом да ударе у плач, —
из њихових драгих сестринских груди
несумњиво достојан јекнуће јаук.
Ми дознасмо пре њих, и зато је право
да болну и жалосну зачнемо песму
и Срди и Хаду,
па горак да певамо пеан.

(Носиоци спусте мртву браћу на земљу; њима приступају сестре,
и Антшона, док хор пева идућу песму, седи поред Полиника,
а Исмена поред Етеокла.)

ХОР

Леле!

О сестре најјадније од свих на свету
што девичким пасом хаљине пашу!
Ах, уздишем, плачем, без икакве лажи
ја од срца тужим, искрено жалим.

ТУЖАЉКА

Прва перикона

ПРВА ПОЛОВИНА ХОРА

Леле, леле, безумници,
не слушасте својих драгих,
несреће се не бојасте!

Дом очински, несрећници,
копљем својим истражисте!
ДРУГА ПОЛОВИНА ХОРА
Гроб наћоше јадни јадан
на развалама куће своје!
ПРВА ПОЛОВИНА ХОРА
Ох, ужаса! Ох, ужаса!
Кућу своју раскућисте
самовлашћа жељни горког,
сад вас гвожђе помирило!
ДРУГА ПОЛОВИНА ХОРА
Све што рече отац Едип
сад изврши моћна Срда!
Прва строфа
ПРВА ПОЛОВИНА ХОРА
У срце се ударише,
у срце се погодише!
Братске груди братац проби!
Авај, авај, несрећници!
Авај, клетве с којих они
један другом смрт задаше!
ДРУГА ПОЛОВИНА ХОРА
Ти спомињеш удар смртни
што им сруши дом и живот;
бес их сколи неумитан
и неслога што је отац
својом клетвом на њих свали.
Прва антистрофа
ПРВА ПОЛОВИНА ХОРА
И по граду лелек лети
уздишу им тврде куле,
и јуначка стење земља;
другима ће остат престо
ради ког их стиже удес,
ради ког се завадише,
и смрт најзад однесе их.
ДРУГА ПОЛОВИНА ХОРА
Гнев подели имовину,
једнак део допаде их!
На љихова посредника
сви се љуте пријатељи
а ни Ареј не би вољан!
Друга строфа
ПРВА ПОЛОВИНА ХОРА
Леже гвожђем погођени,
погођене гвожђем чека —
запитаће когод: „А шта?“ —
очинскога гроба део.
ДРУГА ПОЛОВИНА ХОРА

Дом их прати ожалошћен,
његов лелек срце пара,
сам по себи тужан, јадан,
горка срца, туђ радости;
из дубине срца плачем,
и док жалим два владара,
срце вене, сахне, гине.

Друга антистрофа

ПРВА ПОЛОВИНА ХОРА

О јаднима смем да рекнем:
много граду скривили су
и душманској војсци целој,
којој многи изгинуше.

ДРУГА ПОЛОВИНА ХОРА

Њина мајка од свих жена
родитељке што се зову
веком беше најјаднија.

За свог мужа узе сина, —

и с њим јадна ове роди,

што у борби братском руком

један другог погубише!

Трећа строфа

ПРВА ПОЛОВИНА ХОРА

Братска рука, ал' крвава,

и немила, страшна рана

учинише крај раздору,

лудим, бесним препиркама!

ДРУГА ПОЛОВИНА ХОРА

Мржње нестало, а са прахом

крв се смешала проливена,

а браћа су једне крви!

Свађи беше строг судија,

с Понта дошљак, дете огња,

оштар челик, а строг беше

и делилац блага, Ареј,

он изврши клетву оца!

Трећа антистрофа

ПРВА ПОЛОВИНА ХОРА

Авај, авај, браћи јадној

јади стигли богодани!

Под њиховим под телима

неизмерног биће блага!

ДРУГА ПОЛОВИНА ХОРА

На њиховој лози, авај,

многе муке процветаше,

напослетку страшне клетве

оштрим кликом закликташе,

цело стабло оборише.

Знак победни Ати стоји

на вратима где су пали,
и демон се потом смири.
(Једна половина хора стане поред Антигоне око мртвог
Полиника, а друга поред Исмене око мртвог Етеокла.)

Епода

АНТИГОНА

Ти ударцем удар врати!

ИСМЕНА

А кад уби, и сам паде!

АНТИГОНА

Копљем брата ти погуби!

ИСМЕНА

А од копља ти погибе!

АНТИГОНА

Несрећниче јадни!

ИСМЕНА

Мучениче јадни!

АНТИГОНА

Сузе моје нек се роне!

ИСМЕНА

Нек се ори плач и лелек!

АНТИГОНА

Мртав лежиш —

ИСМЕНА

Пошто уби!

Друга перикопа

Строфа

АНТИГОНА

Леле!

ИСМЕНА

Леле!

АНТИГОНА

Од бола ми бесни душа!

ИСМЕНА

У груд'ма ми срце стење!

АНТИГОНА

Ах, јадниче над јаднике!

ИСМЕНА

И ти, јадни злосрећниче!

АНТИГОНА

Од братове паде руке!

ИСМЕНА

Ти погуби брата свога!

АНТИГОНА

Двојака је реч то!

ИСМЕНА

Двојак је то призор!

АНТИГОНА

Крај толиког јада ми смо.

ИСМЕНА

Сестре поред браће овде.

АНТИГОНА И ИСМЕНА

Авај, Судбо, чемерна и худа,

о свештена сенко Едипова,

црна Срдо, доиста си моћна!

Антистрофа

АНТИГОНА

Леле!

ИСМЕНА

Леле!

АНТИГОНА

Јади ови — страшан призор!

ИСМЕНА

На повратку их мени зада!

АНТИГОНА

Уби, ал' се не поврати!

ИСМЕНА

Зла се реши, ал' погибе!

АНТИГОНА

Погибе нам, леле, леле!

ИСМЕНА

И овога овде уби!

АНТИГОНА

О жалосна кућо наша!

ИСМЕНА

Неизречна туго наша!

АНТИГОНА

Браћо наша — рано љута!

ИСМЕНА

Од мегдана крв још капље!

АНТИГОНА И ИСМЕНА

Авај, Судбо, чемерна и худа,

о свештена сенко Едипова,

Црна Срдо, доиста си моћна!

Епода

АНТИГОНА

Ти их виде амо стижућ!

ИСМЕНА

А ти одмах искуси —

АНТИГОНА

Кад се врати завичају

ИСМЕНА

И с његовим копљем саста.

АНТИГОНА

Јадне л' куће!

ИСМЕНА

Шта поднесе!

АНТИГОНА

Авај, муке!
ИСМЕНА
Авај, бола!
АНТИГОНА
Кући нашој и свој земљи!
ИСМЕНА
И једнако мени самој!
АНТИГОНА
Авај, авај, царе јада!
ИСМЕНА
Ах, јадници најјаднији!
АНТИГОНА И ИСМЕНА
Авај, жртве грешног беса!
АНТИГОНА
Где ћемо их сахранити?
ИСМЕНА
Где је место најчасније.
АНТИГОНА И ИСМЕНА
Поред оца јад ће лећи!
(Долази гласник Већа.)

ДРУГА ПОЈАВА

Антшона, Исмена, Гласник, Хор.

ГЛАСНИК
Огласићу што жели и што одлучи
власт народна у овом граду Кадмову.
Етеокла што се граду одан показа
наређује да драга груди покрије:
јер, мрзећ душманина он смрт одабра,
те часно паде за отаца светиње,
ко младим борцима што пасти приличи;
за њега такву доносим вам заповест.
А мртва Полиника, брата његова,
одбацит морате да псима буде плен,
јер он би земљу уништио Кадмову,
божанство неко да му копље не спречи.
Проклетство тешко завичајних богова
и мртва гониће га, јср их погрди
и страну војску диже да нам сруши град.
Од птица крилатица — то је заповест —
ко плату нека прими раку срамотну!
И нико не сме да му гробни наспе хум,
ни пошту да му ода гласним ридањем,
ни сродници на укуп да га отпрате!
То власти града Кадмова закључише.
АНТИГОНА
Ја ово кажем Кадмејским главарима:

мртваца не хтедне ли ко закопати,
укопаћу га ја! Крај све опасности
погрешћу брата својега — не стидим се
што заповест главара нећу послушат.
Ко једну децу јака веза веже нас —
крв мајке јадне и крв оца несрећног!
И радо трпи с њим што згреши нерадо,
о душо, жива с мртвим, с братом рођеним.
Ни гладни вуци никад неће овај леш
комадат! Нико томе нек се не нада!
Приредићу му гроб и погреб сама ја,
ма била женски створ! Земље понећу
у наборима руха свог, и сама ћу
сахранити га! То нико не сме спречит ми!
А с прегалачком вољом готов иде чин.
ГЛАСНИК
Ја саветујем: немој граду пркосит!
АНТИГОНА
Ја светујем: не збори мени узалуд!
ГЛАСНИК
Ал' народ строго суди кад се реши зла.
АНТИГОНА
Нек суди! Али овај биће сахрањен!
ГЛАСНИК
На кога мрзи град, ти томе спремаш гроб?
АНТИГОНА
Већ сами бози пошту љему одаше.
ГЛАСНИК
Да, док још земљу у опасност не гурну.
АНТИГОНА
Поднесен јад он јадан хтеде вратити.
ГЛАСНИК
Ал' место једног сав би народ патио.
АНТИГОНА
Од богова ти Свађа збори последња.
Погрешћу овог: немој даље зборити!
ГЛАСНИК
Самовоља си, али ја забрањујем.
(Гласник оде. АнтШона се окреће Исмени и хору дајој
помоту да Полиника сахрани.)

ТРЕЋА ПОЈАВА

Антигона, Исмена, Хор.

ХОРОВОЋА

Авај, авај!

Страшне Срде охолости пуне,
ви крвнице грозне! Ево цео
род Едипов истражисте листом!
(Обраћајући се мртвом Полинику.)
Шта да почнем? Шта да радим? Шта ћу?
Зар ја не смем за тобом да плачем,
зар до гроба не смем да те пратим?
Али ја се бојим, стрепим, дршћем
од грађана.
(Обраћајући се мртвом Етеоклу.)
Ал' за тобом нарицаће многи,
а тај јадник у гроб ће без суза,
само једна заридиће сестра:
а ко ће се угледати на њу?
(Хор се подели на двоје. Прва половина иде с Антигоном
за мртвим Полиником, а друга с Исменом за
мртвим Етеоклом.)
ВОЂА ПРВЕ ПОЛОВИНЕ
Град казнио или не казнио
оне што за Полиником плачу,
ми ћемо га ипак испратити
и сахранит.
Јад је ово Кадмовића свијех,
а грађани час ово час оно
за правично узимаће дело.
ВОЂА ДРУГЕ ПОЛОВИНЕ
А ми ћемо овог испратити,
јер то власти сматрају за правду.
С јаким Дивом и бозима другим
град кадмејски он је избавио
од пропасти,
да га не би поклопили сасвим
стране војске помамни таласи!

КРАЈ